

Aldrig mera tältsemester

Jag har varit och tältat. För första och sista gången. Det lät ju så tjuvigt att vi tre tjejer skulle få en riktigt skön tältarhelg med sol, bad, vin och tjejsnack långt in på nätterna. Linda och Ulrika var eld och lågor. Jag var väl sådär positiv, men tänkte att det vore ju ändå fint med en helg tillsammans med bästa väninnorna. Linda är rätt fantasifull, och målade upp hur vi skulle sitta på varma klipphällar med kallt vin i glasen, doppa fötterna i skönt vatten och dela våra tankar om livet, kärleken och framtiden. Som om det inte vore nog pratades det även om grillning på stranden, grillspett med paprika, hela vitlökar, majscolvar, champinjoner, pilgrimsmusslor och tigerräkor – hon vet ju att jag är väldigt svag för skaldjur.

Efter några dagars övertalning var jag till slut med på det. Vi skulle åka om två helger, fredag till söndag och resmålet var Öland, den norra delen vid Löttorp. Dagarna segade sig fram på jobbet, tills det äntligen var dags att åka. Linda hade lånat bil av sin bror och Ulrika hade ordnat med tältet.

Jag ångrade mig redan när väckarklockan ringde klockan fem på morgonen. Det var viktigt tydligen att vi kom iväg tidigt så att vi fick ut något av fredagen. Jag hörde hur det tutade ute på gården precis när jag stängde ytterdörren. Väl ute på gården såg jag Linda och Ulrika stå lutade mot en gammal Peugeot, som såg mer än risig ut. Bilen hade ett takräck, där någon oformlig tyghög låg fastspänd. Jag antog att det var själva tältet.

”Hej”, sa de och viftade med händerna. Linda hade klätt upp sig vita tajta byxor, någon skrikig topp i rosa samt matchande hårband. Ulrika däremot hade sin vanliga fritidsmundering, blå jeans och löst linne över. Däremot hade hon satt upp håret i en hästsvans, något hon sällan hade till vardags.

– Hej, hej. Vad är det för rishög ni har fått tag i? Linda smålog och lade handen på motorhuven och gav den en lång smekning

– Det är brorsans ögonsten, en Peugeot från 65. Den går som ett spjut enligt honom, i alla fall. Den gick bra hit, även om backen är lite svår att få i. Sen får man se upp med kylarvätska om det blir varmt. Tydligen läcker den lite olja också men det är inget att oroa sig för, säger han. Jag sneglade på bilen. Det såg ut som om hjulen bågnade utåt på något vis. Det var stora rost hål vid dörrarna och vindrutan såg ut som om någon stått och pepprat den med ett hagelgevär. Nere vid dörren var listen lagad med silvertejp.

”Ja ja, tänkte jag. Vi får väl se hur det går”,

– Bakluckan är full, pekade Linda. ”Du får ha din väska bredvid dig.” Jag suckade.

Tvådörrars med mig och mina långa ben i baksätet på en sån skitbil. Men jag tänkte att här gäller det att gilla läget. Jag kastade in väskan bak och vecklade ihop mig in i baksätet. Linda vred om nyckeln och motorn hostade igång. Vi var på väg.

Får se nu, jag tror det var så i alla fall, var det inte vid macken i Södertälje, precis vid avfarten mot

Strängnåshållet vi fick åka av och fylla på olja? Då hade vi åkt tre mil, innan den där lampan började lysa. Som tur var, så var det inte långt till macken. Vi fyllde på nästan två liter och köpte två extra bara utifall att. Så fortsatte vi vår färd söderut. Det gick ganska bra en bit. Men något var fel på fläktsystemet, så att endast varmluft sprutade ut. Det var säkert 25 grader ute, men blev snabbt olidligt inne i bilen.

– Kan du inte sätta av fläkten då? försökte jag.

– Ja, vi prövar, sa Linda. När hon satte av fläkten började något rassla i fläktsystemet. Det kändes obehagligt, precis som något låg och skavde. Dessutom var det något som blixtrade eller glödde där bakom instrumentpanelen.

– Tänk om det börjar brinna, sa Ulrika. Efter lite konfererande bestämde vi att ändå ha på fläkten på lägsta läget. Solen låg på och inne i kupén var det rena bastun. Vi satt och fläktade oss med tidningar och önskade oss en snabbare bil med ACC.

Det var väl i höjd med Norrköping vi hade tänkt ta lunch. Istället såg vi hur det började ryka så smått om motorhuven. Vi stannade vid vägkanten och fick, ja tog det en timme kanske, hjälp av en landsvägsriddare, som råkade ha en dunk vatten i kofferten. Tydligen var det något hål i kylaren på vår bil, eftersom vattnet han hade bara rann ut under bilen. Han var en riktig gentleman. Vi bogserades därför till närmsta bensinmack där vi rullade in. Det tog nog nästan två timmar, innan något slags kylarcement hade härdat så att vi åter kunde använda bilen. Den där härliga lunchen mitt ute i den vackra naturen vi hade bespetsat oss på, förvandlades till en seg grillad panini inne på macken ihop med beskt bryggkaffe. Ingen bra start alls.

Vid Kalmar var det bara att haka på strömmen av bilar som åkte över bron. Vi puttrade fram i sakta mak och började omedelbart hurra och sjunga när vi kommit över till andra sidan. Glädjen visste knappt några gränser ända tills motorn plötsligt lade av med en avgassmäll. Vi stod lite avigt till precis framför en kurva, men satte i alla fall ut varningstriangeln bakom bakluckan så att andra skulle fatta att det hade hänt en olycka. Klockan var väl nästan fem när vi stod där och såg olyckliga ut. Inte en käft stannade, trots att vi såg gravt hjälpsökande ut. Efter en timme fick vi kontakt med räddningstjänst som efter ytterligare en timme kom dit med sin räddningsbil. Men det blev inte mycket till räddning. Efter en kvart sa han att han inte kunde göra annat än att ta oss på flaket till närmaste verkstad.

Som tur var hade en verkstad i Borgholm kvällsöppet av någon anledning, så de kunde ta sig an bilen direkt. Det visade sig att både generatorn och batteriet var helt kassa, så det blev att köpa nytt. Sådär 3 500 kronor senare satte vi åter kurs mot Löttorp. Klockan var nu i det närmaste nio, och augustimörkret började redan falla.

Efter en del irrande på kostigarna runt Löttorp, svängde vi av mot havet och hedlandskapet. Efter en halvtimme var det kolmörkt och vi var bara tvungna att stanna, körde helt enkelt av från stigen och ut bland buskarna och stenskravlet. Vi hade i alla fall en ficklampa med oss. I övrigt var det den där lampan i våra iPhones som kunde vara till hjälp. Efter många om och med fick vi ned tältet från taket. Vi bestämde att jag skulle få fart på trangiaköket för att göra middag, så skulle Linda och Ulrika få upp tältet.

Jag tror att vattnet till soppan nästan hade blivit lite småvarmt, när de första regnstänken kom. Lina och Ulrika kämpade fortfarande med tälten, men hade upptäckt att två tältpinnar fattades. Lina gick omkring på heden och försökte hitta någon pinne att använda men det gick inget vidare. Tältet stod i tre hörn, men det

fjärde sluttade inåt och såg helt fladdrigt ut. Jag hann i alla fall hämta regnkappan, innan ösregnet kom. Lina och Ulrika kastade sig in i tältet, och försökte hålla upp det fjärde hörnet med sina händer. Det verkade regna in rätt duktigt.

– Det går inte, skrek Lina.

– Det förbannade tältet läcker ju överallt, skrek Ulrika. Ingen impregnering. Din jävla brorsa, tältet skulle ju vara helt OK?

– Jag vet, den jäveln ska få när vi kommer hem.

– Hur går det med soppan?

– Åt helvete, ropade jag. Det förbannade regnet släcker spritköket hela tiden. Det började kännas trötlöst, alltihop.

Det var precis då jag såg de första blixterna och hörde mullret. Räknade sekunder, ett, två, tre, fyra, pang! Längst bak i huvudet fanns det lagrat hur man skulle räkna. Ljudets hastighet, ungefär 300 meter per sekund. Jag räknade ihop det till 1200 meter, åskan låg alltså alldeles över oss. Rädslan grep tag i mig. Jag sneglade mot tältet. Såg hur Linda och Ulrika satt klistrade innanför det högra hörnet och försökte hålla upp den sidan. De lyste med sina mobillampor och jag kunde se hur det droppade från innertaket ned på våra sovsäckar. Jag skrek rakt in i tältet.

– Vi skiter i det här. Åskan är ju precis över oss. Vi sätter oss i bilen.

Det var som att trycka på en knapp. Linda och Ulrika galopperade förbi mig på en sekund, kastade sig in och slog igen dörrarna. Jag bara stirrade. Hur fan skulle jag komma in i baksätet, det var ju en tvådörrars, och hur skulle det bli med den nästan ljumma svampsoppan? Jag samlade ihop kärlet med soppan och sprintade mot bilen. Efter en del gymnastiska övningar och svordomar lyckades jag till sist tränga mig in medan Ulrika vecklade ihop sig till en boll i framsätet. Sen lät vi trangiakökets kokkärl gå laget runt, så att vi i alla fall fick klunka i oss lite näring. Rätt långt från de där skaldjursspetten det hade snackats om, om ni frågar mig.

Så där satt vi, alla tre medan natten och åskan drog förbi. Vid fyratiden slutade det att åska, medan regnet fortsatte att ösa ner. Efter ytterligare en timme bestämde vi oss för att helt enkelt strunta i tält och sovsäckar och bara åka hem. Så det var inte bara den första och sista tältningen för min del. Även den snabbaste.

Hemresan blev däremot inte den snabbaste.

I höjd med Nyköping blev det stopp i trafiken. Det visade sig att en lastbil fylld med gaspatroner hade vält över motorvägen. Via mobiltelefonerna kunde vi höra att allmänheten beordrades hålla sig inomhus innan explosionsrisken hade kunnat bedömas. Så där satt vi, frusna, trötta, hungriga och förbannade och höll oss inomhus i den där jävla franska skitbilen. Efter drygt en timme släpptes trafiken på igen. Det var väl åter i höjd med Södertälje som skitbilen lade av tre pistolskott i avgasröret, skakade till och bara dog. Det luktade svavel och brandrök. Vi kastade oss ur bilen och blev stående vid vägkanten alla tre. Ingen stannade. Räddningstjänsten kom efter en dryg timme och bärgade bilen till verkstad. Ulrika och jag tyckte de skulle bärga den till soptippen direkt, men Linda kunde inte med det. Bilskrället var ju ändå hennes brorsas ögonsten.

Vi fick i alla fall skjuts till Södertälje, så att vi kunde ta pendeltåg den sista biten till Stockholm. Efter något

signalfel i Huddinge gick det på riktigt ordentligt, så vi kom i alla fall fram till slut.

Jag stapplade in i min lägenhet på lördag eftermiddag vid sextiden, stöp i säng och sov som en stock till morgonen därpå. Jag tror aldrig att jag har uppskattat civilisationens möjligheter så mycket som att möta en alldeles vanlig söndag morgon, nedpackad i min Hästen säng, intrasslad i duntäcket och med balkongdörren på glänt så att jag hörde fågelkvitter på gården utanför. Jag sträckte på mig, kikade ut genom persiennens glipor, såg solens strålar leta sig in i sovrummet och hörde klockan i Sofia kyrka slå tio slag. Jag såg verkligen fram mot att dricka en kopp te och ta en smörgås i sängen. Utan väninnor, tältpinnar, åska och opålitliga bilar. Ensam är åtminstone ibland ganska stark.

@

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Elina Vacker med Poeter.se id #38005 innehar upphovsrätten